

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4287/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јованка Матерић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгослав Оташевић, адвокат из ..., ради испуњења уговорне обавезе и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2141/19 од 13.06.2019. године, на седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2141/19 од 13.06.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2141/19 од 13.06.2019. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 625/2018 од 07.11.2018. године, одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име стицања без основа износ од 22.800 евра у динарској противвредности по курсу на дан исплате, са каматом у висини есконтне стопе коју одређује Централна банка од 02.04.2014. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 198.400,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 2141/19 од 13.06.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 625/2018 од 07.11.2018. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде, између осталог произилази, да је првостепени суд применом материјалног права из члана 89. и 210. Закона о облигационим односима, закључио да тужени није у обавези да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 22.800 евра са каматом. Затим, да је тужилац ангажовао туженог за заступање у кривичном поступку који се водио пред Вишим судом у Новом Саду, по пуномоћју које је туженом дао брат тужиоца уз договор да тужени на име ових услуга прими један паушално одређен износ за све радње које буде предузимао у току истражног поступка, како би на овај начин вредност заступања од стране адвоката била нижа од оне прописане адвокатском тарифом, с обзиром на то да се радило о компликованом кривичном делу и високо запређеној казни прописаној Кривичним закоником, да писмени споразум о заступању није састављен, није сачињена признаница, већ је исплата вршена по усменом договору, а да је тужени заступао тужиоца у складу са правилима струке, конципирао одбрану тужиоца, састављао поднеске и правне лекове, консултовао се са вештацима и координирао одбрану и за тај рад наплатио своје услуге.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су Законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије тужиоца из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 23.09.2015. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 2.700.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде на име главног захтева, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић